

PŘÍBĚH

MUŽ Z GÁSADALU NA LOVU S ÁLFY

U osady Gásadalur, Husí údolí, na ostrově Vágar není nikde rovné pobřeží — do moře tam spadají strmé, patnáct sáhů vysoké útesy. Není to vhodné místo pro rybolov, neboť v zimě nemohou čluny pod útesy kvůli příboji přistát. Nelze tam zakotvit velký člun, protože mohutné vlny se divoce tříští o skalní stěnu. Lidé z Gásadalur proto sdíleli rybářský člun s rybáři z Bø a vyplouvali na moře vždy společně.

Jedné pěkné noci se z Gásadalur vypravil jistý muž pěšky na východ na Akranes, kde měli přistát rybáři z Bø a vzít ho s sebou na palubu. Když překročil říčku Skarðsá, spatřil, jak k Akranesu připlouvá člun. Nechtěl, aby na něj rybáři museli dlouho čekat, a tak rychle běžel dolů ke břehu. Všiml si, že v člunu sedí sedm mužů a na jedné lavici je pro něj volné místo. Nikoho z nich však nepoznal, neboť byla tma a sotva začínalo svítat.

Muž neměl žádné podezření a nabyl dojmu, že vše je tak, jak má být. Rychle skočil do člunu a hned odrazili od břehu. Posadil se na místo, kde obvykle sedával, a spustil veslo do vody. Když se však rozhlédl kolem sebe, nepoznal v člunu jediného člověka. Usoudil, že se ocitl mezi álfy. Tvářil se však nebojácně a vesloval stejně pilně jako ostatní.

Pluli na sever podél ostrova k Ravna-múli, Havranímu mysu, kam se rybáři ze západní části ostrova Vágar obvykle vydávali lovit. Álfové přivázali návnady

pověsti

a nahodili do vody vlasce. Muž z Gásadalur jen mlčky seděl, protože vlasce si s sebou sice přinesl, ale háčky zůstaly v Bø a neměl ani návnadu. Předák člunu se ho zeptal, proč nenahazuje.

„Nemám háček ani sousto,“ odpověděl muž.

Álf mu hned podal háček s návnadou a sotva háček klesl ke dnu, muž ucítil, že něco zabralo, a vytáhl velkou rybu. Když ji vykuchal a položil do člunu, předák ji označil a totéž učinil s každou další rybou, kterou muž ulovil.

Jakmile měli člun plný ryb, veslovali zpátky a přistáli u Akranesu na stejném místě, kde gásadalského muže naložili. Protože muž chytal celý den jen pro sebe a nemusel se dělit s ostatními, vyhodili všechny označené ryby na břeh. Muž vystoupil, posbíral úlovek, a tu si všiml, že v člunu zapomněl nůž.

„To ostré zůstalo na lavici,“ zakřičel na álfy.

Álf uchoopil nůž, vrhl ho po muži, ale nezasáhl jej.

„Bud' proklet, ty synu štěstěny,“ zvolal.

Álfové odrazili od břehu a álf na muže ještě křikl: „Ty pse, ani jsi mi nepoděkoval za místo v člunu!“

Když jsou álfové poblíž, ať už na moři či na zemi (a kdo to může vědět?), není dobré nazývat nůž, meč, sekeru, návnadu, kouř a další podobné věci pravými jmény, nýbrž slovy jako „ostrý, sousto, oblak z domu“ a podobně. Není také dobré álfům děkovat, pokud člověku pomohou, neboť pak nad ním získají moc a mohou mu ublížit.

WEB: www.volny.cz/sihhasapa
vysl: 2. 2022

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihhasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

383

SIHÁČEK

únor 2022

Jak to zvládáme

CO SE STALO

19. 1. — bylo několik stupňů nad nulou, na zahradě jen vlhká tráva. Schůzka proběhla v klubovně. Zprvu jsme četli úvod do dalšího z »Příšerných příběhů« a každý dostal kartičku rozhodnutí. Podstatou příběhu bylo vyprávění s lampou, takže

přišli úkoly na ovládání sirek. Nejdříve na jednu sirku zapálit deset svíček. Potom jsme zkoušeli rozsvítit petrolejku. Úspěchy střídavé, časy rozdílné. :-)

Po úpravě klubovny vzniklo »hřiště se síťí«. My se rozdělili na poloviny a ty potom proti sobě hrály chaos.

Po další přestavbě jsme »oprášili« nadzemní důlek, a pouštěli na něj po šesti myšokuličkách. Někdo má cit a odhad, někdo ne...

Z přítomných nikdo nevylepšit svůj výkon Regatové šestce, a tak přišla další přestavba. Zahráli jsme si Lodního démona...

Přečetli jsme si ukončení příběhu a před závěrem jsme četli rébusy, které byly v Siháčku, příště snad nějaké přečtete.

Před cestou k domovům jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu, a »návrátku k oddílové výpravě«.

26. 1. — bylo okolo šesti stupňů nad nulou, zahradu pokrýval poprašek 3 centimetrů sněhu. Tentokrát jsme strávili část schůzky venku.

Hned na začátku jsme se přesunuli na zahradu a tam bylo ve zbytcích sněhu vyšlapané bludiště. Sešli jsme se v komorním počtu, takže plánovanou »Eskymáčkou honičku« nahradilo probíhání cestiček se sbíráním pěti hadráků ze šesti připravených míst. Strategii však plánoval málokdo...

Po návratu do klubovny jsme si vyslechli úvod dalšího z »Příšerných příběhů«. Dostali jsme kartičky s možnostmi zakončení a zasedli do kruhu v první hře na příběh. Milach poslal klíč a každý musel opakovat slova, každé kolo pak nějaké přibylo. (někteří už ve třetím kole nedokázali větu opakovat...)

Jako další jsme hráli štafetu s kolíčky, a následovala další hra na příběh — kdo, s kým, co dělali, kde, proč — vznikaly tak krkolomné historky.

Následovalo čtení dokončení příběhu. Potom jsme si zahráli ještě Symplegády a to už se čas naplnil. Z přítomných se nikdo na sobotní výpravu nepřihlásil, a tak, bude sobotní závěr dlouhodobé hry zrušen. Pak jsme a vydali k domovům...

